

MID - TIJDSCHRIFT

MID-TIJDSCRIFT

uitgave Sectie G2-HKKL

december 1964

3e jaargang - nummer 4

Redactie: Luitenant-Kolonel E.Th. Poppe
Luitenant-Kolonel D.B.W. van Ardenne
Majoor H.P. Blonk

Adres: SCHOOL MILITAIRE INLICHTINGENDIENST
Oranje Nassaukazerne
Harderwijk
telefoon: 03410-2741

.....

Het MID-Tijdschrift wordt functioneel gedistribueerd. De exemplaren behoren op de Sectie 2 aanwezig te zijn en dienen dus bij overplaatsing aan de opvolger te worden overgegeven.

.....

INHOUD

	Blz.
Communisme (III)	1
Combat Intelligence today	8
Inlichtingen terminologie	10
Een afdeling artillerie in steun van een tkbat in de av vanuit de beweging ..	13
Intelligence automatic data processing systems: A new challenge	14
Playing the exercise enemy	17
Taktiek van kleine eenheden	18
Can we stop losing the propaganda war?	20
De sergeant spec abc in het "ROAD"-bataljon	23
Die Feindbeurteilung	24
Uit tijdschriften	25

JOHN CHURCHILL, DUKE OF MARLBOROUGH, ZEI IN 1712:

"NO WAR CAN BE CONDUCTED
SUCCESSFULLY WITHOUT EARLY
AND GOOD INTELLIGENCE"

COMMUNISME (III)

door de 1e Luitenant der Artillerie P. Stevens

Enige kenmerkende eigenschappen van het Marxisme

In deze korte samenvatting wordt alleen de leer van Marx en Engels, kortweg het Marxisme genoemd, in beschouwing genomen. Het hedendaagse communisme, ook wel Marxisme-Leninisme genoemd, waarvan zowel Moskou als Peking zeggen de dragers te zijn en zijn ontwikkeling, soms het scheppend Marxisme genoemd, heeft verschillende kenmerkende eigenschappen. De belangrijkste hiervan zijn wel:

- het pretendeert overal, altijd en uitsluitend (omni, semper, soli) geldig te zijn;
- het heeft een sterk praktisch karakter;
- het is visionair en humanistisch gericht, het legt het accent vooral op de toekomst;
- het is klassegebonden - namelijk aan het proletariaat;
- het is revolutionair;
- het is dialektisch en materialistisch.

Overal, altijd en uitsluitend geldig

De beide pijlers van het Marxisme, het dialektisch materialisme en het historisch materialisme vormen de filosofische grondslagen van de visie op de wereld en op de kosmos, op de maatschappij en op de historie. Marx en Engels zagen om zich heen en waren bewogen door de toestanden, die zij vooral bij het proletariaat van hun tijd aantreffen. Zelf hadden zij de mogelijkheid een economisch onbezorgde toekomst tegemoet te gaan, indien zij deze weg hadden gekozen.

Zij observeerden en interpreteerden en vanuit hun beperkte punt van observatie in de vorige eeuw, interpreteerden en voorspelden zij alles: vanaf het ontstaan van de wereld en van de kosmos tot en met de uiteindelijke toekomst.

R.C. Kwant zegt hierover in "De Wijsbegeerte van Karl Marx" (p 37):
"Maar wat een mens ziet, en wat hij wil zien, is mede afhankelijk van het doel, waarop zijn leven gericht is. Misschien is het nog meer ter zake, op te merken dat iemands doelstelling vooral verklaart wat hij niet ziet".

Marx en Engels hielden geen rekening met de wet van actie en reactie; zij zagen de levensomstandigheden van het proletariaat in hun tijd verslechteren en derhalve moest dit volgens hen uitlopen op een revolutie. Zij hielden er echter geen rekening mee, dat er, voor het zover komt, sociale reacties zouden kunnen intreden ter verbetering van deze omstandigheden als gevolg waarvan de revolutie uit zou blijven. Zelf vormden zij een deel dezer reactie - een reactie met wereldinvloed tot op de dag van vandaag.

Iedere wetenschap moest zien wat Marx en Engels zagen, moest bewijzen wat zij zeiden, zo niet, dan faalde deze wetenschap en week af van de "absolute waarheid".

Het Marxisme en Marxisme-Leninisme kennen drie waarheidstermen:

- de objectieve waarheid;
- de relatieve waarheid;
- de absolute waarheid.

Op zichzelf heeft de "waarheid" geen wezenlijkheid. Objectief bestaan er slechts zaken, verschijnselen en processen. Het begrip "waarheid" ontlene wij aan onze verhouding ten opzichte van die objecten, het gaat om de juiste weerspiegeling hiervan.

Aangezien de menselijke geest echter product van de materiële onderbouw is en voorts dialektisch evolueert kan deze weerspiegeling van tijdperk tot tijdperk zeer sterk verschillen. Zo moest in de Middeleeuwen de aarde plat zijn want daaronder was immers de hel?

Er blijft voor de mens nog oneindig veel te ontdekken in de zich dialektisch steeds ontwikkelende wereld. Het Marxisme en Marxisme-Leninisme geloven dat dit op de beste wijze kan geschieden op basis van hun leer, daar deze immers de absoluut ware grondvesten bezit.

Er is een objectieve waarheid, namelijk zoals de zaak, het verschijnsel of het proces is. Deze objectieve waarheden kunnen door de wetenschap ontdekt en door de praktijk bewezen worden. Dit behoeft niet nu te zijn, doch kan ook pas in de toekomst geschieden, nadat wij langzamerhand steeds meer inzicht hebben gekregen in het objectieve zijn.

Onze kennis is op ieder moment nog onvolledig geweest en voorts onvolkomen, b.v. vermengd met dwalingen. De theorie dat een molecuul uit atomen bestaat en dat deze laatste verder ondeelbaar zijn, was een relatief ware theorie. Deze bevatte de op dat moment tot stand gekomen weerspiegeling van de objectieve waarheid. Zij bevatte een kern van waarheid, n.l. dat het molecuul uit atomen bestaat, doch was onvolledig en ook onjuist met de bewering dat het atoom ondeelbaar was. Deze theorie bevatte dus een kern van waarheid, die in het verdere ontdekkingsproces bewaard blijft, zij bevatte een absolute waarheid.

Relatieve waarheid en absolute waarheid vormen een dialektische eenheid zo luidt de theorie in het Marxisme-Leninisme: "de absolute waarheid is de zich steeds ophopende absoluut ware inhoud in het relatief ware weten". ("Grundlagen des Marxismus-Leninismus" - Dietz - Berlin, 1960. p. 120).

Behalve concrete feiten zoals "in 1917 was de Russische oktoberrevolutie" aan te nemen als absolute waarheden, nemen het Marxisme en Marxisme-Leninisme ook hun eigen grondstellingen als absolute waarheid aan, bijvoorbeeld het leerstuk dat de materie de oorsprong is waaruit het bewustzijn en de geest zijn afgeleid, en dat het leven ontstaan is uit de evolutie der materie.

Er zijn ideologische aspecten van deze inzichten t.o.v. de waarheid, deze aspecten vinden tegenwoordig hun consequenties in vele facetten van het communisme, zoals in het gebruik van de taal, in de houding t.o.v. de wetenschap, in het bijzonder de menswetenschappen zoals de sociologie, de psychologie enz.

Zo was bijvoorbeeld in het kader van het verbeteren van de toekomstige mens in communistische zin, op grond van het dialektisch materialisme, destijds in de Sovjet-Unie de theorie van T.D. Lysenko 1) en I.W. Mitsjoerin over de beïnvloeding der erfelijkheid zeer belangrijk. Deze stond tegenover de theorieën van Mendel en T. Morgan, dat de onveranderbare genen de dragers der erfelijke eigenschappen waren. De theorieën van deze laatsten werden metafysisch, reaktionair en in dienst van de bourgeoisie genoemd.

Men staat derhalve ook vijandig tegenover de westelijke idee der onpartijdigheid in de wetenschap. Integendeel, deze moet van partijdigheid (partijnostj)

1) Vide T.D. Lysenko - "Agrobiologie" - Moskwa, 1949
 p. 609-613 "De historie der biologie - de arena der ideologische strijd"
 p. 613-618 "Twee werelden - twee ideologieën in de biologie"
 p. 618-623 "De scholastici over het Mendelisme-Morganisme".

doordrongen zijn, anders mist zij de grondvesten der absolute waarheid en staat zij niet in dienst der progressie - leidend naar de onvermijdelijke toekomst zoals deze in het Marxisme (-Leninisme) gezien wordt. Zij moet eigenlijk in dienst van de klassenstrijd staan, zolang de onverzoenlijke klassetegenstellingen van bourgeoisie en proletariaat nog bestaan.

In zijn "Ellende der filosofie" (1847) geschreven tegen Proudhons "Filosofie der ellende" zegt Marx: "Maar hoe verder de geschiedenis voortschrijdt en ook de strijd van het proletariaat zich duidelijker aftekent, hebben zij het niet meer nodig om de wetenschap in hun hoofd te zoeken; ze hoeven zich slechts rekenschap te geven van dat, wat zich voor hun ogen afspeelt en zich tot een orgaan hiervan te maken". Dit alles wordt ondergebracht onder de noemer van het "wetenschappelijk socialisme".

De tot dan toe erkende eeuwige waarheden werden door Marx en Engels revolutionair op een hoop geworpen: "Het communisme echter schaft de eeuwige waarheden af, het schaft de religie af, de moraal, in plaats van ze een nieuwe gestalte te geven, het is dus in strijd met alle historische ontwikkelingen". ("Manifest der Communistische Partij" - 1848).

De waarheid bij Marx is een duidelijk verplichtende waarheid. De wetenschap der geschiedenis en de filosofie zijn er bijvoorbeeld niet om zichzelf - hij acht overigens de heersende filosofie en wetenschap in dienst van de heersende klasse te staan - neen, zij hebben taken, taken in dienst der absolute waarheid: die van Marx en Engels. Zo zegt hij in zijn bekende werk "Zur Kritik der Hegelschen Rechtsphilosophie - 1843":

"Het is de taak der geschiedenis, nadat het hiernamaals der waarheid verdwenen is, de waarheid van deze wereld te etaleren. Het is dan eerst de taak der filosofie, die in dienst der geschiedenis staat, nadat het beeld van heiligheid van de menselijke zelfvervreemding ontmaskerd is, de zelfvervreemding in zijn onheilige heilige gestalte te ontmaskeren". En later zegt hij in het "Manifest der communistische partij" - 1848:

"Het is niet voldoende, dat de gedachte tot verwerkelijking aandringt, de werkelijkheid moet zich tot het denken doen doordringen".

Omtrent zijn idee welke de in een tijdperk heersende gedachten zijn laat hij geen twijfel bestaan:

"De gedachten der heersende klasse zijn in ieder tijdperk de heersende gedachten, d.w.z. de klasse, die de heersende materiële macht der maatschappij heeft is meteen de heersende geestelijke macht".

Daar het materialisme een volkomen doorgevoerd wezenskenmerk in het Marxisme is, betoogt Marx:

"De klasse, die de middelen voor de materiële productie tot haar beschikking heeft, disponeert daarmee tegelijk over de middelen voor de geestelijke productie". (Karl Marx: "Die deutsche Ideologie" - 1845-46).

Praktisch karakter

Het praktische en dwingende karakter van het Marxisme is zo sterk, dat sommigen zich afvragen of hier nog wel gesproken kan worden over filosofie.

"Op deze vraag wordt door de communisten vastbesloten met ja geantwoord. Zij roemen zelf hun filosofie voortdurend als de enige wetenschappelijke filosofie, terwijl anderen slechts een "pseudo-wetenschappelijkheid" zouden bezitten, die op bevel van het Amerikaanse imperialisme of van het Vaticaan werden uitgevonden om het proletariaat met opzet te misleiden".

Zo schrijft prof. I.M. Bochenski in "Der sowjetrussische dialektische Materialismus" (p. 115). Hij analyseert de filosofisch technische methoden van het Marxisme en komt tot de conclusie: "Voor iedere westelijke filosoof echter, tot welke richting hij ook behoort, zijn dat allen enormiteiten" (p. 117).

Stellig is het Marxisme een ideologie:

"Ideologieën onderscheiden zich van het "weten" daardoor, dat zij aan een beeld van de realiteit onmiddellijk het stelling nemen en het toekennen van een waarde verbinden". (Prof. Dr R.König - "Soziologie", p. 181).

Tot op zekere hoogte bestaat er in westelijke wetenschappelijke kringen stellig ook waardering en respect voor het denken van Marx en Engels. Om enkele auteurs aan te halen:

"Wij zijn van mening, dat het dialektisch materialisme een gehele groep van bewegingen bevat, die van de grond af juist zijn en die wij delen. Hierbij behoort allereerst de these van de betekenis der ideeën voor de praktijk en in het bijzonder de betekenis van de filosofie voor het leven". (I.M. Bochenski - p. 112).

"De betekenis van Marx voor de sociologie van het weten bestaat in het bijzonder daaruit, dat hij de samenhang tussen geestelijke en sociale verschijnselen naar de voorgrond van de belangstelling haalde en daarmee in zekere mate een taboe doorbrak, dat deze samenhang bedekte; anderzijds ook daaruit, dat in aansluiting op zijn stellingen de probleemstelling van de sociologie van het weten nauw met de ideologieënleer en de politieke argumentatie der arbeidersbeweging verbonden bleef". (Prof. Dr R. König "Sociologie", p. 321).

"Marx heeft de betekenis van de economische basis van het maatschappelijk leven, het feit van de klassenstrijd in de geschiedenis en de invloed van deze factoren op de culturele en geestelijke ontwikkeling voor het eerst in hun volle draagwijdte ingezien. Maar, zoals het bij belangrijke nieuwe inzichten vaak geschiedt, heeft deze gedachte de geest van de ontdekker dusdanig in beslag genomen, dat hij haar tot volstrekt enig uitgangspunt van zijn wereldverklaring heeft gemaakt". (Dr H.J. Störig, "Geschiedenis van de filosofie", II, p. 230).

Het Marxisme kent een dialektische eenheid van theorie en praktijk. De theorie ontstaat uit de praktijk en staat in dienst hiervan, anderzijds is de praktijk zonder de voorafgaande theorie onmogelijk.

Fundamentele communistische uitspraken over dat wat is, zijn noodzakelijkerwijs verbonden met dat wat zijn zal en dat wat gedaan moet worden. Een uitspraak in verband met het "kapitalisme" bijvoorbeeld is nauw verbonden met de overtuiging, dat hierna het communisme zal zegevieren, doch pas nadat de communistische revolutie is voltooid.

De bourgeoisie treft bij die revolutie als tegenstander de antagonistische (onverzoenlijk tegengestelde) klasse van het proletariaat tegenover zich. Deze ideologische opvatting is echter weer ten nauwste verbonden met die, dat voor het zegevieren door die klasse moet worden gestreden.

Visionair en humanistisch op de toekomst gericht

Volgens de Marxistische theorie zijn er verschillende stadia van ontwikkeling der maatschappij, namelijk van oergemeenschap naar slavenhoudersmaatschappij, van deze naar de feodale maatschappij en hiervan naar de kapitalistische maatschappij, die via de communistische revolutie en de dictatuur van het proletariaat uitmond in de socialistische maatschappij, welke zal overgaan in de communistische gemeenschap.

Uit deze visie volgt dat de revolutie er moet komen en er ook zal komen, evenals de socialistische maatschappijvorm en het communisme. De opmerkingen van N.S. Chroesjtjov dat de rode vlag eens op het "Witte Huis" zal wapperen is een uitdrukking van dit visionaire, op de toekomst gerichte karakter dat ook thans het communisme kenmerkt. Zoals het het Christendom kenmerkt dat eens God's Koninkrijk op aarde gevestigd zal worden.

Marx en Engels hebben in hun leer doel t.o.v. de moraal, zij zijn het niet die naar wereldheerschappij van het communisme zonder meer streven. Dit doel is de mens; in termen der filosofie heet het Marxisme ook humanistisch te zijn, dwz de mens wordt als het hoogste beschouwd dat in de natuur en de kosmos te vinden

is, er is ook geen God of hogere Macht (z.g. "Wetenschappelijk atheïsme", uitvloeisel van het dialektisch materialisme). De mens is niet alleen kwantitatief, dus gradueel, hoger dan de dieren en planten, hij is dit ook kwalitatief, hij bezit wezenlijk nieuwe verschillende en hogere kwaliteiten dan de dieren en de planten. Deze kwaliteiten zijn in het verleden "spronggewijze" dialektisch tot stand gekomen.

Het kwade in de mens wordt in het Marxisme - zij het op een geheel eigen wijze - ook onderkend en de doktrinaire richtlijnen voor de bestrijding van dit kwade worden gegeven. De mens is nog steeds geen volwaardig mens. Het historische proces is nog niet voltooid.

De mens is nog niet in staat tot het zelf planmatig sturen en vormen van zijn geschiedenis, zoals dit in zijn toekomstige lot als homo sapiens, als verstandelijk wezen besloten ligt. De "sprong in het rijk der vrijheid" kan nog niet gemaakt worden.

"De objectieve, vreemde machten die tot dusver de geschiedenis beheersten, treden nu onder controle van de mensen zelf. Pas van dan af zullen de mensen hun geschiedenis in het volle bewustzijn zelf maken, pas van dan af zullen de door hen in beweging gezette maatschappelijke oorzaken voornamelijk, en in steeds stijgende mate, ook de door hen gewenste uitwerking hebben. Het is de sprong van de mensheid uit het rijk der noodzakelijkheid in het rijk der vrijheid". (F. Engels "Anti-Dühring", 1878).

De fundamentele fout die eraan ten grondslag ligt dat dit nog niet is verwezenlijkt, zou het bestaan zijn van de gevestigde materiële onderbouw der maatschappij, voornamelijk het nog voortbestaan van het privé eigendom van de productiemiddelen, waaruit de planloosheid, de anarchie en de crisis der economie, de uitbuiting van de werkers, de staat met zijn dwang, de oorlogen, de misdadigheid enz. zouden voortkomen.

Het lag in de bedoeling van Marx en Engels, dat door de proletarische revolutie het privé eigendom van de productiemiddelen niet blijvend, zoals bij andere revoluties, in handen van een nieuwe klasse zou komen, doch voor altijd zou worden afgeschaft. Tenslotte zouden ook de staat als staat en de kwade eigenschappen verdwijnen door een geheel gewijzigde materiële onderbouw der gemeenschap die een fundamentele betere geestelijke bovenbouw tot gevolg zou hebben. "Het geheel dezer productie-verhoudingen vormt de economische structuur der maatschappij, de reële basis, waarop zich een juridische en politieke bovenbouw verheft, en waarmee bepaalde maatschappelijke vormen van bewustzijn corresponderen. De productiewijze van het materiële leven bepaalt het sociale, politieke en geestelijke levensproces in het algemeen. Het is niet het bewustzijn van de mensen dat hun zijn bepaalt, doch omgekeerd, het is hun maatschappelijk zijn dat hun bewustzijn bepaalt. Er breekt dan een tijdperk van sociale revoluties aan. Met de verandering van het economische fundament wordt de gehele enorme bovenbouw langzamer of vlugger omgewenteld". (K. Marx "Voorwoord bij de kritiek der politieke economie" - 1859).

Klassegebonden en revolutionair

Zoals reeds opgemerkt was het niet Marx' en Engels' bedoeling dat wanneer uiteindelijk een nieuwe klasse, die van het proletariaat, de macht zou krijgen alles verder - zij het onder nieuwe heersers - hetzelfde zou blijven. Deze klasse zou echter de bringer moeten worden van het toekomstig heil:

"Het proletariaat grijpt de staatsmacht en zet de productie-middelen allereerst om in staats eigendom. Maar daarmee heft het zichzelf als proletariaat op, daarmee heft het alle klasseonderscheid en klassentegenstellingen op, en daarmee de staat als staat". (F. Engels "Anti-Dühring" - 1878).

Het is deze klasse die de revolutie moet volvoeren, de dictatuur instellen en het heil brengen. In het "Manifest der Communistische Partij" - 1848, werd het als volgt geformuleerd:

"De politieke macht in eigenlijke zin is de georganiseerde macht van een klasse ter onderdrukking van een andere. Wanneer het proletariaat in de strijd tegen de bourgeoisie zich noodzakelijkerwijs tot klasse verenigt, door een revolutie zich tot de heersende klasse maakt en als heersende klasse met geweld de oude productie-verhoudingen opheft, dan heft het met deze productie-verhoudingen de bestaansvoorwaarden van de klassentegenstelling, de klassen in het algemeen en daarmee zijn eigen heerschappij als klasse op".

Marx en Engels geloofden dat hun beweging een geweldige massaliteit zou krijgen, uitgaande van de steeds grotere "Verelendung", die zij voorspelden. Zij meenden dat het proletariaat de enorme meerderheid zou vormen:

"De proletarische beweging is de zelfstandige beweging van de enorme meerderheid in het belang der enorme meerderheid. Het proletariaat, de onderste laag der huidige maatschappij, kan zich niet verheffen, niet oprichten, zonder dat de gehele bovenbouw der geledingen, die de officiële maatschappij vormen, in de lucht geblazen wordt (K. Marx, "Manifest der Communistische Partij" - 1848).

Zij bedoelden met het proletariaat de industriearbeiders zoals zij die vooral in Duitsland en Engeland in de industrie centra zagen. Ze bedoelden niet de alleronderste laag der dagloners, die zij het lompenproletariaat noemden, noch de boeren en landarbeiders. F. Engels gaf als definitie van het proletariaat: "Klasse der moderne loonarbeiders, die, daar zij geen productie-middelen bezitten, erop aangewezen zijn hun arbeidskracht te verkopen om te kunnen leven". 1)

De term "proletariër" is afkomstig uit de Romeinse maatschappij, waar "proletarius" een aanduiding was voor de burger van de laagste klasse, wiens bezit slechts zijn "proles", zijn kroost, was.

Op grond van de genoemde massaliteit zijn het Marxisme en het Marxisme-Leninisme stromingen, die zich, zoals zij zeggen, "tot de massa's richten", die "met de massa's verbonden zijn". Het punt waarop men vooral de revolutie van de Parijse communards (maart-mei 1871) veroordeelde is, dat deze uitsluitend als samenzweersdewerk gegaan zijn en daarmee het contact met de massa's, een onontbeerlijke voorwaarde voor het slagen van de revolutie, gemist zouden hebben.

Aan de proletariërs werd door Marx en Engels nog een andere belangrijke eigenschap toegekend, n.l., die van het proletarisch internationalisme, voortkomend uit het feit, dat zij zich in alle landen één zouden voelen ("Proletariërs aller landen verenigt U!"), daar zij overal door de bourgeoisie werden uitgebuit en geen belang bij de eigen nationaliteit hadden:

"De proletariërs echter hebben in alle landen één en dezelfde interesse, één en dezelfde vijand, één en dezelfde strijd voor zich; de proletariërs zijn voor de grootste massa reeds van nature zonder nationale vooroordelen". (K. Marx - "Das Fest der Nationen in London").

De Internationale Arbeidersassociatie zien zij als de pionier op dit gebied. Toen op 19 juli 1870 de Frans-Duitse oorlog uitbrak stelde Marx namens de Internationale een adres op, dat eindigde met de woorden:

"..... zenden de arbeiders van Frankrijk en Duitsland elkaar boodschappen van vrede en goodwill, dit grootse feit, dat in de voorbije historie zijns gelijke niet kent, opent de perspectieven op een schonere toekomst. Het bewijst dat in tegenstelling tot de oude maatschappij met zijn economische ellende en zijn politieke delirium, een nieuwe maatschappij ontluikt, waarvan de internationale wet de vrede zal zijn, omdat zijn nationale heerser overal dezelfde zal zijn - arbeid! De pionier van die nieuwe maatschappij is de Internationale Arbeidersassociatie".

.....

1) Voetnoot bij de Engelse uitgave van 1888 van "Het Communistisch Manifest".

LI'
H.
W.
R.
I.
F.
F.
F.
I.
P.
-
R
A
R
M
W
K
K
K
K
I
F

GEVECHTSBEREIDHEID

De Sovjet Generaal der Artillerie J. Wotintschew zegt dat de gevechtsbereidheid gebaseerd is op:

- de ideologische overtuiging;
- het overtuigd zijn van de gerechtvaardigheid van de oorlog;
- het beheersen van de wapens;
- het overtuigd zijn van de volle werkzaamheid van de technische middelen in het gevecht;
- de innerlijke instelling op iedere denkbare verrassing;
- de kennis van de ontwikkeling en van de doctrine van het moderne gevecht;
- de voortdurende informatie over de ontwikkeling van het gevecht;
- de discipline;
- een goede fysiek.

COMBAT INTELLIGENCE TODAY

door: Capt. Dallas C. Brown
uit: Armour, sept/okt, 1964

Samenvatting

Dit zeer goede, op de praktijk afgestemde artikel verdient zeker door iedere G2/S2 gelezen te worden. Het geeft zeer veel tips over het werk van de G2-sectie van "3 Armd Div" in Duitsland.

De nadruk wordt gelegd op de snelheid van werken en het werken met de huidige beschikbare middelen.

Het personeel wordt als volgt ingedeeld:

- operatief officier: deze is belast met het toezicht op de gang van zaken, hij geeft de briefings, coördineert met andere stafsecties en leidt de inlichtingeninspanning gedurende snelle operaties;
- officier van dienst: deze verwerkt alle meldingen, hij evalueert en interpreteert en neemt aktie, hij stelt rapporten samen en houdt het doelenboek bij;
- operatief sergeant: hij is belast met de circulatie van de berichten en controleert de genomen aktie;
- sergeant tvg. inlichtingen: hij houdt de overzichtskaart bij en het "opbergbord" voor in- en uitgaande berichten;
- radiotelefonist;
- dagboekschrijver, tvs ordonnans;
- slagorde specialist: deze werkt niet op een afzonderlijke slagordekaart grote schaal, maar werkt op de G2 overzichtskaart; wel houdt hij een totaal overzicht op kleine schaal bij voor de "big picture" en bovendien houdt hij het G2-werkblad bij.

De werkruimte moet in bureauwagens gevestigd zijn met aanbouwtenten. Het werken in tenten alleen is te ingewikkeld en vermindert de mobiliteit.

Het grote probleem vormen de verbindingen. Men acht dit in ieders belang en deze kwestie is niet af te doen met de kreet: "Dat is een Vbddd zaak". Officieren en onderofficieren dienen goed op de hoogte te zijn van de verbindingsprocedure,

het behandelen van berichten, enz. Men heeft een VHF-G2-net met de brigade S2'n nodig. Het divisie AM-inlichtingennet moet onder G2 controle werken, zonder tussenschakel via BK of Discen. Een divisie-FM-inlichtingennet is gewenst maar niet organiek, meestal kan het wel worden gevormd.

Het registreren van de binnenkomende en uitgaande berichten is een belangrijke zaak. Men moet een melding snel kunnen terugvinden. Als de G2 vraagt om het bericht omtrent die linkshandige guerilla, die in het gebied van de 3e Brigade gevangen genomen is, dan moet men dat snel kunnen terugvinden in de 500 berichten, waar het tussen zit.

Het werkblad is belangrijk, hierin wordt opgenomen: soort melding, tijd, lokatie en korte inhoud.

Het dagboek is geen doel, doch een hulpmiddel, in feite komt het het laatst aan bod na alle andere handelingen.

Het verzamelwerkblad (dit soort werkblad is bij ons niet bekend, het verzamelplan wordt hier niet bedoeld) wordt als waardeloos beschouwd, het kost teveel tijd. Een goed geoefende inlichtingen officier weet wat hij te weten moet zien te komen en waar hij zijn weetje moet krijgen. Een lijst van beschikbare verzamelingen kan zijn waarde zeker hebben.

Het organiseren en het leiding geven aan het verzamelen is wel van groot belang. De G2 dient tijdig op de hoogte te zijn van de planning van het verzamelen, zodat hij kan bepalen welke inlichtingen benodigd zijn. Routine verzoeken en bevelen gaan normaal uit. Wat men wil weten wordt voortdurend aan de lagere en nevenheden voorgehouden, men zoekt steeds naar gegevens. Bij de troep is dit geen populaire methode maar het is noodzakelijk.

Zijn er voldoende gegevens beschikbaar dan is de verwerking niet moeilijk. Vaak heeft men niet voldoende gegevens en komt men voor het probleem te staan of snel onvolledige inlichtingen of op een later tijdstip volledige inlichtingen te geven. Meestal wint de eerste methode het van de tweede omdat men vrijwel altijd in tijdnood zit.

Het doorgeven van gegevens van de compagnie naar het bataljon is een belangrijke schakel, die vaak faalt doordat de compagniescommandant het te druk heeft. De bataljonsverkenninggroep kan hierin bijspringen evenals de artillerie verbindingen die ingeschakeld kunnen worden.

De kernvragen worden liever niet in algemene zin zoals "Zal de vijand aanvallen" enz. gesteld. Men dient naar plaats, groepering, identiteit en activiteit van de vijand te vragen. (NB: Dit zijn dus kernvragen, zoals die in VS 30-5, Bijlage 1, zijn gesteld voor het lagere niveau.)

Het contact met de andere stafsecties dient zo veel mogelijk plaats te vinden per ordonnans met geschreven bericht, dit om het toch overbelaste telefoonnet niet nog meer te belasten en omdat het mondelinge contact (zonder telefoon) veel kans biedt op vergeten.

Op de tactische commandopost (onze vcp) kan men niet alle G2 werkzaamheden uitvoeren. Het is daar slechts een vbd/info sectie.

Verder worden de organisatietabellen bekritiseerd, die geen rekening houden met slaap van personeel en langdurig werken.

De schrijver adviseert een speciale kaart voor LSO-personeel aan te houden, waardoor voorkomen kan worden dat de dienstploeg voortdurend wordt lastig gevallen.

Ook wordt het gebruik van een lijst met frequenties en roepnamen van alle eenheden van de divisie aanbevolen, zodat men desgewenst bepaalde eenheden direct kan uitluisteren.

Men houdt in de US-divisie zorgvuldig een boek bij waarin alle gegevens over bepaalde doelen worden opgenomen, het doelenboek. Dit is van zeer groot belang om aan deze doelen steeds voldoende aandacht te kunnen schenken. Er is hier natuurlijk nauwe coördinatie nodig tussen G2, G3 en VSOC, wat ook zonder dit doelenboek het geval is.

Vervolgens worden de bronnen en verzamelorganen onder de loupe genomen. De frontsoldaat is zonder twijfel het beste verzamelorgaan, maar het duurt lang eer zijn gegevens bij de G2 zijn. De beste en snelste verzamelorganen zijn vliegtuigen die spot-reports geven via het FM-divisie-inlichtingennet. Ook patrouilles hebben nog steeds hun waarde, ze dienen uitgezonden te worden om de vijand te vinden en niet om een bepaald gebied te doorzoeken. Side-looking-aerial-radar in combinatie met het infrarood systeem in het Mohawk vliegtuig zijn zeer goede bronnen, al dient met de kwetsbaarheid van het vliegtuig rekening gehouden te worden. Nu men aan het werken met grondradars gewend is geraakt voldoen deze ook goed. Verbindingsinlichtingen voldoen ook, al werken zij vaak traag. Veel wordt er uit vijandelijke meldingen over de eigen troepen gehaald, deze geven veelal ook gegevens over de vijand. Het vraagstuk om onzerzijds gegevens over de vijand geclassificeerd te verzenden komt hier naar voren.

Krijgsgevangenen zijn nog steeds van grote waarde voor het verzamelen van gegevens.

Men praat veel over automatische verwerking in de toekomst. De schrijver vraagt zich af, nu men thans nog steeds veel moeite heeft met het eenvoudige materiaal, hoe het dan zal gaan met meer gecompliceerde uitrustingsstukken, want, zo zegt hij, de mensen blijven dezelfde.

Mobiliteit is een kwestie van mentale mobiliteit, zo besluit de schrijver zijn waardevolle artikel.

.....

INLICHTINGEN TERMINOLOGIE

Daar in Nato-verband vaak samengewerkt moet worden met eenheden van de DBR is het nuttig als de G2/S2 beschikt over de Duitse termen, die het inlichtingenwerk betreffen. Hier volgen de voornaamste:

AUFKLÄRUNGSAUFTRÄGE ODER - BEFEHLE

(US, UK: Intelligence Orders oder Requirements; FR: L'Orientation, Ordre de Recherche) werden an unterstellte Stellen erteilt.

AUFKLÄRUNGSANTRÄGE

(US, UK: Request for Information; FR: Demande de Renseignements) werden an vorgesetzte Stellen gestellt.

AUFKLÄRUNGSFORDERUNGEN

(US, UK: Request for Information; FR: Demande de Renseignements) werden an gleichgestellte Stellen gerichtet.

AUFKLÄRUNGSKRÄFTE

(US, UK: Intelligence Collection Agencies; FR: Organes de Recherche) Verbände, Einheiten, militärische Dienststellen, einzelne Soldaten, durch deren eigene Wahrnehmung oder Geräteeinsatz Nachrichten gewonnen werden.

AUFKLÄRUNGSÜBERSICHT

(US, UK: Intelligence Collection Plan)
Hilfsmittel zur Nachrichtengewinnung in Form einer Zusammenstellung über noch

fehlende Erkenntnisse, zu ihrer Gewinnung erforderliche Nachrichten und hierzu anzusetzende Aufklärung.

AUFKLÄRUNGSZIEL

(US, UK: Intelligence Target)
Personen, Gegenstände, Einrichtungen oder Sachverhalte innerhalb der Wehrlage fremder Staaten, gegen die sich die Aufklärung richtet.

AUSLEGEN

(US, UK, FR: Interpretation)
Letzter Auswertevorgang, durch den in Zusammenhang gebrachte Nachrichten bzw. Erkenntnisse in logischer Schlussfolgerung zu neuen Erkenntnissen werden.

BEWERTEN

(US, UK: Evaluation, FR: Appréciation de la Valeur)
Auswertevorgang, durch den eine Nachricht auf Zuverlässigkeit der Quelle und auf Wahrheitsgehalt des Inhaltes überprüft und mit Bewertungsbuchstaben und -noten eingestuft wird.

ERKENNTNIS

(US, UK: Intelligence)
Ausgewertete Nachricht.

FEINDBEURTEILUNG

(US: Intelligence Estimate, UK: Synthesis)
Untersuchung über Stärke, Möglichkeiten und Absichten des Feindes und ihr Ergebnis.

FRONTNACHRICHTENDIENST

Einheiten, die Specialaufklärung betreiben und für ihre Aufgaben entsprechend ausgebildet und ausgestattet sind.

GEZIELTE AUFKLÄRUNG

Wird auf Befehl durch besonders hierzu angesetzte Kräfte betrieben.

GRUNDANLAGENMATERIAL

(US, UK: Basic Intelligence)
Alle Unterlagen des Militärischen Aufklärungsdienstes über die Wehrlage fremder Staaten in Form von Grundlagenblättern, Handbüchern, Orientierungsheften, Übersichten u.a.

KRAFTEORDNUNG

(US, UK: Basic Composition and Activity)
Bezeichnung, Unterstellungsverhältnisse, Zusammensetzung, räumliche Verteilung, Tätigkeit und Führerstellenbesetzung eines bestimmten Verbandes.

LAGEBILD

(US, UK: Order of Battle, FR: Ordre de Bataille)
Gesamtheit der Erkenntnisse über Aufklärungsziele in einem bestimmten fremden Bereich zu einem bestimmten Zeitpunkt.

LAGEFESTSTELLUNG

(UK: Review of the Situation)
Abschließender Arbeitsvorgang der Auswertung. Geordnete Zusammenfassung aller Erkenntnisse eines Lagebildes als Grundlage für die Beurteilung.

NACHRICHT

(US, UK: Information, FR: Renseignement brut)
Unausgewertete Mitteilung oder Meldung über ein Aufklärungsziel.

NACHRICHTENAUSWERTUNG

(US, UK: Processing, FR: Exploitation)
Arbeitsvorgang, in dem Nachrichten zerlegt, geordnet, aufgezeichnet, verglichen, bewertet, ausgelegt und dadurch zu Erkenntnissen werden.

NACHRICHTENGEWINNUNG

(US, UK: Collection, FR: Recherche)
Ansatz und Ergebnis der Tätigkeit der Aufklärungskräfte bzw. der Ausschöpfung von Quellen bei der selbständigen, gezielten oder speziellen Aufklärung.

NACHRICHTENQUELLEN

(US, UK, FR: Sources)
Personen, Gegenstände und Ausstrahlungen aus dem fremden Bereich, durch die Nachrichten über Aufklärungsziele gewonnen werden.

NACHRICHTENVERTEILUNG

(US, UK: Dissemination, FR: Diffusion)
Weiterleiten von Nachrichten, Erkenntnissen und Beurteilung an übergleich- und nachgeordnete Stellen durch Meldungen, Mitteilungen und Unterrichtungen.

NACHRICHTENVERFAHREN

(US, UK: Intelligence Process)
Setzt sich aus folgenden 4 Arbeitsgängen zusammen:
- Nachrichtengewinnung
- Nachrichtenauswertung
- Feindbeurteilung
- Nachrichtenverteilung.

SELBSTÄNDIGE AUFKLÄRUNG

wird in allen Verbänden/Einheiten ohne besonderen Befehl betrieben.

SPECIALAUFKLÄRUNG

Wird durch die Spezialaufklärungsdienste (Frontnachrichtendienst und Wetterdienst) auf Grund des "Befehls für die Specialaufklärung" betrieben.

VERGLEICHEN

Auswertevorgang, in dem neue mit bereits vorhandenen Nachrichten oder Erkenntnissen über Dasselbe Aufklärungsziel in Beziehung gebracht werden.

ZERLEGEN

(UK: Collation)
Auswertevorgang, in dem Meldungen und Mitteilungen in die einzelnen in Ihnen enthaltenen Nachrichten über bestimmte Aufklärungsziele zerlegt und, in die Hilfsmittel der Auswertung eingeordnet, aufgezeichnet werden.

EEN AFDELING ARTILLERIE IN STEUN VAN EEN TANKBATALJON IN DE AANVAL
VANUIT DE BEWEGING (HET TANKBATALJON TREET OP ALS VOORDETACHEMENT)

Uit: Voeny Vestnik, juni 1963

De afdeling kan niet vooraf in stelling komen omdat de aanval vanuit de beweging wordt uitgevoerd en in de colonne wordt meegereden.

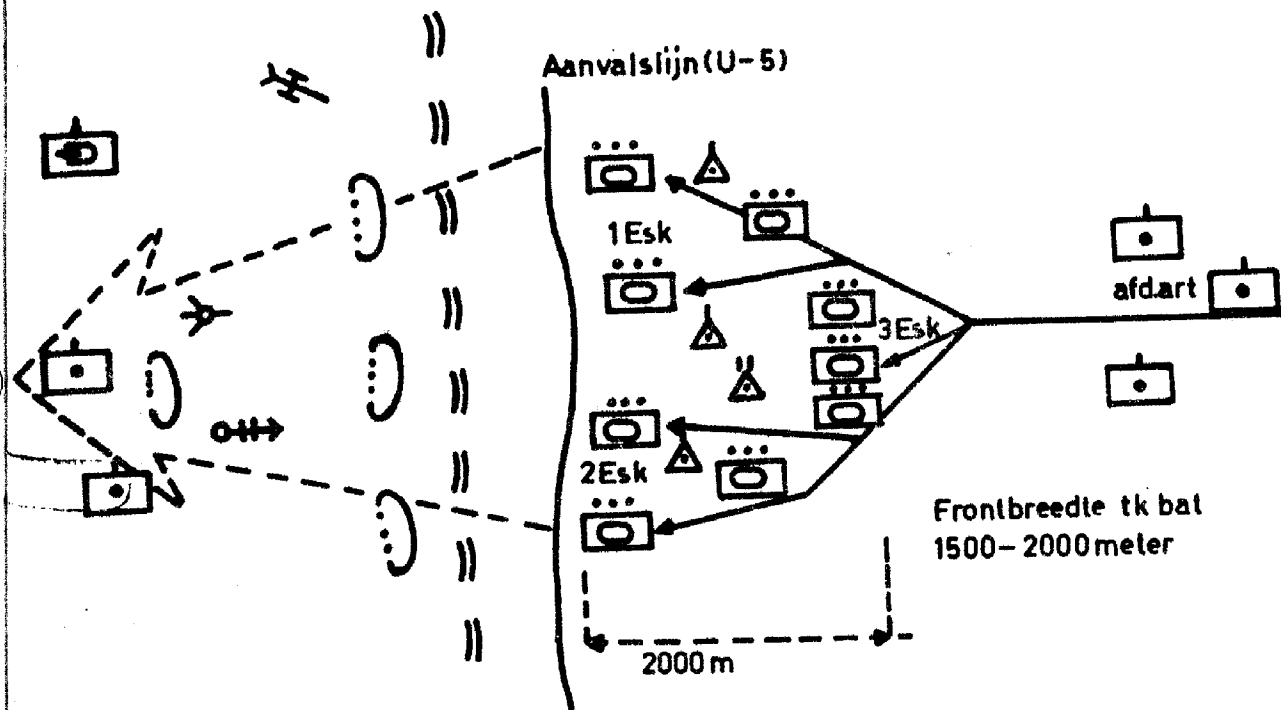
Teneinde de aanval toch tijdig genoeg te steunen gaat de afdeling reeds op 4-5 km van de voorste lijn van de vijand in stelling. Hierdoor kan de aanval uit deze stelling niet lang worden gesteund. Het in stelling komen op 1,5-2 km van de voorste lijn van de vijand biedt zeker onvoldoende gelegenheid de aanval te steunen. Immers het tankbataljon gaat door met de beweging met een snelheid van 10-12 km per uur en is dus reeds praktisch in de aanval voordat de artillerie het vuur heeft kunnen openen.

De afdeling steunt nu als volgt: als het tankbataljon op ongeveer 4 km van de vijand gekomen is, opent de afdeling het vuur op tactische kernwapeninzetmidelen en batterijen artillerie. De afdeling vuurt batterij concentraties. Als het tankbataljon op 2-3 km van de vijand gekomen is, vuurt de afdeling in eerste instantie op vijandelijke (draadgeleide) anti-tankwapens. Komt het tankbataljon op 0,5-1 km van de vijand dan concentreert het vuur zich op de voorste pelotons van de vijand met afdelingsconcentraties. Dit vuur wordt verlegd als de tanks op 200-300 meter van de vijand zijn gekomen.

Na het bereiken van de aanvalslijn door het tankbataljon vuurt de afdeling op instructies van de commandant van het tankbataljon op voorste vijandelijke steunpunten. De duur van dit vuur is gelijk aan de tijd die de tanks nodig hebben om van de aanvalslijn de voorste lijn vijand te bereiken (5-10 min). De tanks van het reserve eskadron steunen de aanval met vuur met directe richting.

Tijdens de aanval worden concentraties afgegeven met pelotons, batterijen en met de afdeling. Daar de batterijcommandant geen direct contact heeft met de eskadronscommandant, vuurt hij op eigen initiatief op de meest gevaarlijke doelen (anti-tank wapens).

De commandant tankbataljon kan vuuropdrachten geven aan de afdelingscommandant, zoals: "Geleide anti-tank raketten (PTURS), merkpunt 3, rechts 200, vooruit 300, vernietig".

INTELLIGENCE AUTOMATIC DATA PROCESSING SYSTEMS: A NEW CHALLENGE

Uit: "Canadian Intelligence Quarterly" Vol 2, No 3, June 1964

Introduction

This article discusses the advent of intelligence automatic data processing systems (ADPS) in the field.

The modern armies of the world are now well advanced in the development and employment of new surveillance means - devices and techniques better able to answer the age old questions of what is on the other side of the hill. Surveillance drones and radars are probably the most spectacular examples. The variety and number of these devices is expected to increase still further in the near future.

Indeed, the sources of information are so numerous that it is useful to refer to a combat intelligence system in the field. The combat intelligence system is the coordinated employment of all means available to collect, collate, interpret and disseminate information and intelligence of the enemy, terrain and weather. Field units, intelligence staffs, specialist intelligence agencies and communications are key elements of the combat intelligence system. Thus, counter intelligence, target acquisition, combat surveillance, weather services and intelligence ADPS are contributing sub-systems of the combat intelligence system.

Requirements for ADPS

The combat intelligence systems now being developed produce a volume of information too great for the existing intelligence staffs to handle. Further, the mobile and fast moving nature of modern operations places a premium on the timeliness of information. ADPS is well suited to provide a solution to these problem areas. ADPS will become the heart of combat intelligence.

What is ADPS?

An intelligence automatic data processing system, like all ADPS, comprises:

- a computer and associated input and output devices;
- a set of programs and procedures;
- communication, and
- the people to operate the system.

A simple computer may be carried in a jeep or even be manpacked. Very recent breakthroughs in miniaturization prevent an accurate prediction as to eventual computer size and confirmation. In the immediate future, however, field computers with their associated generators and auxiliary equipment are more likely to be mounted in a 3/4 or 2½ ton truck.

Information is placed in the computer by men operating remote input devices. These devices may take many forms. They may look like a small teletypewriter, or they may use simple punched or marked cards that are placed in a box similar in size to a portable radio. Eventually, some may clip onto the steel helmet. Information from the computer is received on output devices of which there is a wide variety. One necessary output is a hard copy print out similar to our contemporary teletype message. Of greater interest, however, is the electric map or display board. In these the computer drives a cathode ray tube or other type of electronic display. Almost anything in the computer can be converted to a visual display. The days of tale, mapboards and chinagraph are numbered at many command echelons.

A formation may have a number of computers for various ADPS of which intelligence is only one. Alternatively, various ADPS may share computers. In this event intelligence might not have its own computers. The intelligence ADPS will

still be identifiable, however. What the computer does is determined by its program and there will be an intelligence program that will be controlled by the intelligence staff.

Field ADPS depends on the communication system available. Generally, radio will be used for the passage of data from input to computer and from computer to output. However, line, or a combination of line and radio may be used. One of the advantages of ADPS is that long data messages may be passed more quickly than short voice messages.

The user will operate the input/output devices of intelligence ADPS. It is envisaged that the intelligence collators at formation headquarters are best suited for this purpose. Intelligence staff officers will require some computer and system training, and NCOs will require operator training. Computer training, therefore, will be a major requirement for intelligence personnel within a few years.

ADPS at work

The operation of intelligence ADPS can best be explained by a hypothetical situation based on one possible system. Let us assume that a particular division has an intelligence ADPS comprising one computer and an input/output device at each major unit and formation headquarters.

A unit report of an enemy tank at grid reference 123456 would be placed in the unit input device, possibly by the intelligence sergeant. The input device would translate the message into data code and the message would then be broadcast to a receiver at the computer - possibly 30 miles away. The action of the computer would depend upon its program. It could do all of the following:

- store the information;
- pass the information to all interested staffs such as the brigade headquarter and flank units of the originator;
- display a tank symbol at grid reference 123456 on maps at divisional headquarters.

All these and other similar functions would be completed automatically within, perhaps, three or four seconds. Recall of information from the computer may be initiated in the same way by units or formation staffs. Thus the ADPS might answer a number of questions such as:

- Have any tanks been sighted?
- Where have tanks been sighted?
- How many tanks have been sighted?

With such a tool to assist them, the intelligence staffs will no longer require the logs and files currently maintained at formation headquarters.

Other advantages

Intelligence ADPS, by reducing the possibility of human error, will increase the accuracy of intelligence. There will be, as well, less chance to lose information once it is in the combat intelligence system. ADPS may be programmed to provide a recall capability. For example, the intelligence staff may obtain from the computer a summary of the situation as it was one, two or three hours before.

Dissemination, a continuing task of intelligence staffs, is greatly facilitated by ADPS.

Much routine dissemination may be programmed to take place automatically. Automatic intelligence summaries are theoretically possible but may, in some cases, no longer be relevant. Headquarters, when equipped with electronic displays, will have what are in effect continuous intelligence summaries - complete summaries, continuously up-dated.

Within divisional and higher headquarters there has always been difficulty in exchanging information between staff sections; the exchange between artillery

and intelligence staffs is a good example. By means of inter-connected displays the latest information will be available to all sections at almost the same time. Similarly, alternative headquarters may have identical displays and information to that of the main headquarters and will be ready to assume command at any time. The constant amendment of these remote displays will be a function of the computer. Provision will be made, of course, for the use of alternative computers when necessary.

At higher headquarters it will be possible to use the actual electronic display map as an input device. The computer will accept information written on the display in the correct format and if an appropriate marking device is used.

Other computer applications

Air photo interpretation (in some armies) is giving way to the broader of imagery interpretation as infra-red and radar are used increasingly in aerial surveillance sensors. The trend will continue and all modern armies will soon be involved in this increased scope of interpretation. It has been found that modern imagery interpretation can be greatly facilitated by the use of a small specialized computer. It is probable that imagery interpretation in the field will adopt computer techniques. The future APIS in the Canadian Forces may use intelligence ADPS for collection and dissemination, and a special imagery interpretation for storage and interpretation.

There are other intelligence ADPS applications. One more is appropriate for mention here. Counter intelligence units may use ADPS to replace hand maintained files and indices.

Conclusions

Intelligence ADPS are now being developed or studied by armies of many countries. Within a few years the first fruits of the developers will appear in the field. Within a decade intelligence ADPS will have replaced existing hand collation and dissemination systems at most formation headquarters. Technological breakthroughs of the last half decade have been enormous; still more are probable. As a result the exact nature of ADPS in the Canadian Forces cannot be predicted at this time. The principles and general nature of field ADPS are known, however, and it is certain that we are now entering a new era of vastly improved intelligence capabilities. The development and use of intelligence ADPS introduce a new worthwhile challenge to the intelligence officers and men in the Canadian Forces and to the C Int C Regular and Militia. ADPS will not replace intelligence personnel; it will enhance their capability. In return intelligence personnel will require new aptitudes and broadened training.

APIS = Aerial Photo Interpretation Section.

C Int C = Canadian Intelligence Corps.

Naschrift Redactie:

In dit artikel komen onder meer twee zaken ter sprake, die bij het gebruik van computers zeker onze aandacht vragen:

- a. er dienen geen gegevens, maar verwerkte gegevens: inlichtingen te worden geregistreerd door de computer;
- b. elke inlichting (b.v. één tank op vt 123456) wordt door de computer geregistreerd. Op het niveau van een brigade- of divisiestaf zijn vele inlichtingen niet van belang, de kans lijkt groot dat belangrijke inlichtingen zodoende in de massa verdwijnen.

Ten aanzien van de uitvoering zal de inlichtingendienst nauwkeurig dienen vast te stellen wat precies verlangd wordt van de computer. Pas dan kan deze machine voor ons werken en kan worden voorkomen, dat wij slaaf worden van de computer.

Overigens zal het nog geruime tijd duren voor de computer in de militaire organisatie te velde kan worden ingevoerd.

.....

PLAYING THE EXERCISE ENEMY

by Major J.E. Martin

Uit: Canadian Intelligence Quarterly, Vol 2, no 4, oktober 1964

The aim of this article is to give the writer's viewpoint on the art of "Playing the Exercise Enemy". The primary task of the enemy during an exercise is to ensure by their actions that the teaching points of the exercise are met and the overall aim of the exercise achieved. Therefore, the intelligence control staff must, when preparing the enemy activities for the exercise, do so within the framework of the exercise aim and objectives.

In the opinion of the writer, the phrase "Painting the Enemy Picture" is only part of the overall task of playing the exercise enemy. Inevitably the enemy forces will be small, and their vehicles and weapons will differ very slightly from the configuration and capabilities of those organic to the friendly forces. The first requirement, therefore, is to prepare a set of guide lines for both friendly and enemy forces, which details the representative strength between the actual enemy force and equipment on the ground, and what it is intended to represent.

For the 1964 Camp Wainwright concentration the enemy infantry battalion reorganized as a FANTASIAN Motor Rifle Regiment. Three companies represented a battalion each and were so designated. The remainder of the battalion formed recce units and engineers etc., as required. Each enemy vehicle represented three, each sub-unit represented a strength three times its size; ie, a pl represented a coy, a sec a pl, etc. Having established the guide lines the next step is to prepare the enemy plan. The enemy plan will generally follow the sequence listed below:

- The General Idea
- The Initial Contact
- The Critical Timings
- The Detailed Activities.

The General Idea is normally presented in pictorial and written form to set the scene for the commencement of the exercise. This phase can best be described as "Painting the Picture". Unless absolutely essential to restrict the exercise area, or to teach specific lessons, fictitious terrain features should not be utilized. It is extremely difficult to visualize the rocky crags of a coastal area in the middle of the prairies, or alternatively a flat desert in the wooded hilly country of New Brunswick. The general idea must lead the friendly forces to a reasonable assessment of the enemy's capabilities, strength and probable intention.

The Initial Contact between friendly and enemy forces must be controlled to ensure that the friendly forces are able to quickly establish an order of battle. To this end the intelligence control staff must take editorial licence with the format and content of their initial Intelligence Summaries. In many instances, based on the speed the exercise is to move, and its teaching objectives, the intelligence control staff will have to lead the friendly forces intelligence staffs to an indication of the enemy's probable intention.

The Critical Timings are established by the control staff prior to the exercise. These timings detail the periods within the exercise when the friendly forces must react to the enemy situation. Generally, at such timings the friendly forces adopt a new tactical posture, ie, withdrawal, attack, etc. The presentation of the enemy situation at these critical timings must be clear and accurate. The enemy force therefore must be strictly controlled to ensure its appearance at the right place, at the right time and in the requisite strength.

The Detailed Activities of the enemy force are controlled through the umpire net. It is imperative, therefore, that intelligence control and the staff of the chief umpire jointly plan the method of presenting the detailed activities of the enemy. In most instances in a fluid battle, the only contact that the intelligence control staff will have with the enemy is through the umpire net. In the presentation of the enemy situation, the intelligence control staff must "play the flanks".

In many exercises the fictitious activities of the flanking formations determine the course of action to be followed by the formation being exercised. Often the intelligence control staff tend to present unrealistic enemy situations both on the flanks and in depth; this tendency does not provide the friendly intelligence staff with the requisite information on which they can make suitable appreciations of the enemy situation.

Playing the exercise enemy can be one of the most interesting tasks of an intelligence officer during peace time. It will tax his ingenuity, imagination, knowledge of staff procedures and intelligence techniques. The realistic and accurate play of the enemy activities can contribute greatly to the success of an exercise.

.....

TAKTIEK VAN KLEINE EENHEDEN

Uit: Voyenny Vestnik, febr 1963

Gevechtsakties worden tegenwoordig gekenmerkt door:

- het optreden op een breed front;
- snelheid;
- grote diepte;
- het optreden langs assen.

De eenheden zullen snel de besmette en verwoeste gebieden moeten kunnen doorschrijden en zelfstandig moeten kunnen optreden. Een sterk politiek gericht moreel, strenge discipline, grote vaardigheid, goede organisatie en gevechtssolidariteit zijn een eerste vereiste om de overwinning te behalen.

Kernwapens stellen de Sovjets in staat de vijand in grote gebieden snel te vernietigen.

Het vuur van de wapens van de eenheden blijft echter van groot belang. De doelen moeten worden ontdekt door een voortdurende gevechtsveldbewaking. De groepen, pelotons en compagnieën kunnen salvovuur afgeven, dat behalve het feit, dat het een grote uitwerking heeft, ook het eigen moreel sterkt. Gecoördineerd optreden van wapens en diensten is noodzakelijk. Het is ondenkbaar dat gemechaniseerde infanterie optreedt zonder tank-, artillerie-, genie- en abc-eenheden.

Het moderne gevecht kenmerkt zich door snelle veranderingen. De commandanten dienen snel beslissingen te kunnen nemen. Door het geven van waarschuwingsbevelen kan de tijd om het gevecht voor te bereiden worden verminderd. Hierdoor kunnen de voorbereidingen tegelijkertijd worden getroffen op pelotons-, compagnies- en bataljonsniveau.

Door het geven van korte, duidelijke bevelen wordt eveneens tijdwinst verkregen. Indien tijd beschikbaar is, dan is het de beste methode om de ondercommandanten mondelinge bevelen en coördinerende instructies te geven. Indien de tijd beperkt is, zullen, meestal per radio, alleen korte instructies worden gegeven.

Teneinde snelle manoeuvres mogelijk te maken, dienen de eenheden vaak en snel de mars-, naderings- en gevechtsformaties te beoefenen. Tijdens de mars dient men altijd gereed te zijn om het gevecht aan te gaan. Artillerie-, mortier- en anti-tankeenheden dienen te worden toegevoegd aan de voorste gemechaniseerde bataljons en vooraan in de colonnes te marcheren, teneinde tijdig in stelling te komen om de gemechaniseerde infanterie te steunen. Tankeenheden marcheren voor of direct achter de artillerie teneinde snel het gevecht aan te kunnen gaan. Bij een voorhoede bataljon marcheert de artillerie achter het voorste echelon of aan de kop van de voorhoede reserve. Marsen worden altijd uitgevoerd met maximum marssnelheid, er is dus geen verschil tussen normale en geforceerde marsen. (Voor de organisatie van het voorhoede bataljon zie MID-Tijdschrift, 2e jaargang, nr 4, blz 27.)

In het ontmoetingsgevecht heeft die eenheid succes, waarvan de commandant een voortdurende verkenning onderhoudt, de gevechtsgroepering vakkundig organiseert, een tijdig besluit neemt en de opdrachten snel bekend maakt aan de onderdelen. De aanval wordt dan daar uitgevoerd waar de ontplooiing snel en gedekt kan geschieden, meestal op de flank. De aanval wordt door de gemechaniseerde infanterie uitgevoerd in de voertuigen achter de tanks.

Bij de aanval vanuit de beweging houden kleine eenheden 5-10 minuten halt bij de aanvalslijn om zich te oriënteren en nadere instructies te ontvangen. Tanks en gemechaniseerde infanterie vallen de vijandelijke voorste lijn gelijktijdig aan. De tanks, artillerie en mortieren steunen de aanval met vuur, terwijl de gemechaniseerde infanterie de vijandelijke antitank wapens neutraliseert. Tussen de tanks en de infanterie kan een afstand zijn van 100-300 meter. De gemechaniseerde infanterie vuurt door openingen en over de zijkanten van de voertuigen. Men gaat zonder stoppen voorwaarts.

Moet de infanterie te voet vechten dan zullen de groepen en pelotons en compagnieën geen aaneengesloten linies vormen. De voertuigen geven dan met hun mitrailleurs vuursteun. Zo spoedig mogelijk gaat men over tot het bereden gevecht.

Als de vijandelijke verdediging is gedesorganiseerd, dan kan de infanterie de naderingsformatie meestal wel aanhouden en slechts bij het ontmoeten van vijandelijke weerstand overgaan tot de gevechtsformatie.

Gevechtspatrouilles, ter sterkte van een peloton of groep, worden tijdens de aanval uitgezonden teneinde gegevens van de vijand te verkrijgen.

Snelheid wordt verkregen door de vakkundige combinatie van vuur en beweging, daarbij gebruik makend van openingen tussen vijandelijke eenheden, door snel over te gaan van de gevechtsformaties in de naderingsformaties en de marsformaties in de gevechtsvoertuigen en door het snel doorschrijven of snel omtrekken van besmette gebieden en hindernissen.

De geconcentreerde vuren worden door het tankpeloton tot op een afstand van 3-5 km afgegeven en door een gemechaniseerde compagnie tot op een afstand van 800-1000 m.

Indien de aanval wordt voortgezet tussen de vijandelijke steunpunten door, dienen de aangrenzende steunpunten te worden geneutraliseerd en geblindeld.

Belangrijke gebieden kunnen door helikopter compagnieën of -bataljons worden vermeesterd.

In de verdediging zal de verspreiding niet verder worden doorgevoerd dan tot op compagniesniveau. Een compagnie kan een steunpunt van 1000 x 500 m verdedigen. Tussen de bataljons en compagnieën zullen niet bezette tussenruimten kunnen zijn tot 1000 m, tussen pelotons tot 200-400 m, en tussen tank eskadrons

tot 1,5-2 km. In het compagniessteunpunt wordt geen anti-tank centrum gevormd doch het gehele compagniessteunpunt dient als zodanig te worden georganiseerd.

Men dient te waken tegen het volgen van verouderde methodes. Men dient creatief te denken en de commandanten moeten zich snel aan wisselende situaties aanpassen teneinde de overwinning te behalen.

.....

CAN WE STOP LOSING THE PROPAGANDA WAR?

door: Henry Mayers,

uit: "NATO 15 nations"

When the Foreign Ministers of NATO nations met in Paris last December, the world press devoted columns to their discussions of the Polaris missile as a possible addition to the NATO shield. Another Paris conference during the same month, considering other measures vital to free world security, was largely ignored by the press.

The International Conference on Soviet Political Warfare had brought to Paris five hundred leading citizens of NATO nations, including parliamentary officials, political leaders, labor representatives, writers and educators. For three days these delegates, representing all shades of left and right political opinion, discusses the nature and scope of the Soviet threat in the areas of political subversion and propaganda. They then adopted unanimously a resolution reminding free world governments that while NATO and SEATO have been acquiring deterrents against possible military aggressions by Moscow and Peking, these powers have been conducting unrestricted aggressions on the political fronts of all free nations.

Against such world-wide psychological warfare, the free world has no counterforce. A recent issue of "Fifteen Nations" carried a thoughtful article which stated that "psychological warfare is now moving rapidly toward a final decision which could certainly lead to our surrender". The article proposed counter-measures, but stipulated that psychological warfare must be the responsibility of the individual nations of the West. This is the present strategy.

It has inherent weakness.

It cannot succeed.

Unified strategy by NATO nations is as essential to effective psychological warfare as to NATO military operations. Until this principle is recognized by each member of the NATO and SEATO alliances, their adversaries enjoy all the advantages. Unhindered in their manoeuvrings on political fronts, the Soviets are in a position to turn whole nations against the West, without firing a shot. Battle after battle can be lost on the psychological front through failure to realize where the battlefields are. The entire free world is a battle area. Deployed over it is an army propagandists, agitators and secret agents totaling 500.000 persons, and their activities represents annual Soviet-Sino expenditures of \$ 2.000.000.000. This is not a "political party" operation. It has both the characteristics and the objectives of a military operation. But it is one against which military deterrents are useless.

The recent conference on Soviet Political Warfare has urged specific steps by the Alliances to close the serious gap in free world defenses. However, there is little evidence that consideration is being given to united action by free world governments. Each nation apparently believes it has no alternative to go-

ing it alone in the field of propaganda, which it confuses with information. Each considers such efforts exclusively a national affair.

This attitude in Western governments, which gives incalculable advantages to their communist adversaries, has developed largely because of the successful Soviet strategy of keeping each Western nation's propaganda continually on the defensive. By constant attack on every aspect of U.S., British and French policy, the U.S.S.R. has induced these powers to devote most of all of their information facilities to defending themselves to the rest of the world, and to each other. Meanwhile, the Communist bloc carries on effective pro-Communist propaganda in Asia, Africa and Latin America, through saturation broadcasting, press infiltration, pamphleteering and haranguing. Despite Hungary, Tibet, and a long history of oppression, Moscow and Peking are attracting admirers in the developing countries, through propaganda that manipulates the hopes and passions of the masses.

The United States Information Agency attempts to combat such developments through counter-propaganda, but its efforts face insuperable handicaps. In most developing countries, for example India, the Communist are a legitimate political party, claiming to be interested only in helping the nation's workers and farmers. The U.S. Information Service, being a guest in the country, cannot aggressively expose native Communist intrigue without getting into difficulties with the host government. Voice of America broadcasts from the U.S. are not so restricted but if they devote much time to anti-Communism, they simply lose their radio audience. Few Asians, Africans or Latin Americans care to listen to such broadcasts from the United States. They do not regard America as an objective source of information about communism. Realistic undertakings to counteract world-wide Communist propaganda, particularly when aimed at coloured peoples, would do better without a "made in the U.S." label. What other label? Made in England? Made in France or Belgium or Holland? All these former colonial powers face propaganda handicaps in addressing the developing nations of the world.

Counter-offensive essential

All Western nations must, of course, continue their individual information activities to interpret their individual policies to the world, particularly when under propaganda attack. But defensive action alone can never win in psychopolitical warfare. Success comes only through counter-offensive. There is no reason why that should be the function of any individual nation. Communist psychological warfare is global. Total free world security is involved. A unified strategy would be logical, even if it were not the only effective strategy for an offensive.

In a very limited way, a unified free world offensive has long been in operation, reaching behind the iron curtain to frustrate Communist internal propaganda. From its inception. Radio Free Europe has been as bitterly assailed by the Soviet and satellite press as NATO itself. By keeping both the civil and military populations of the satellites in sympathy with the West, and thus politically unreliable to the Soviets, R.F.E. acts as one more deterrent to possible Soviet aggression in Western Europe. Since it is not operated by any one government, R.F.E. is not committed to explaining a policy or action of any Western nation. Its voice is that of native Hungarians, Poles, Czechs, Slovaks, Rumanians or Bulgarians, known and believed by their fellowcountrymen. It is not a defensive operation. Its basic function is to conduct a continuous psychological, moral and political offensive against the Soviets, with the full moral support of the Western powers.

Broadcasting, however, is only one media of communication available for effective warfare against Communist propaganda and political subversion in all areas. There is no lack of potential weaponry for exposing Communist manoeuvrings in any country, for discouraging support for political leadership with Communist

leanings, and for alerting a citizenry susceptible to Communist blandishments. It is not a problem of weapons, but of will.

To fortify that will among free world governments was the chief purpose of the recent Conference on Soviet Political Warfare. The recommendations of that conference were substantially the same as those made eighteen months earlier at the June 1959 Atlantic Congress in London. The report of that congress, published by the International Secretariat of the NATO Parliamentarians' Conference, contains the following resolutions by the Committee on Propaganda Policies:

"Noting that ideological aggression constitutes an immediate, serious threat to the free world.

Recognizing the value of the work already carried out by public and private bodies to counter Soviet ideological warfare, but considering that the resources at present deployed on this front by the Atlantic Powers and the other free countries are wholly inadequate as compared with the colossal machine constructed by Soviet communism to enslave men's minds.

We propose as matters of utmost urgency that:

1. NATO should create a new division to serve the governments of the Allied countries as a headquarters to counteract the ideological war waged against them by the Soviets; and further recommend that where they do not already have them, memberstates of NATO set up the appropriate agencies necessary to cooperate with the new divisions; and
2. an international unofficial organization be set up as a separate institution, for the purpose of diffusing throughout the world basic information which will help people to assess and understand more clearly the ideological aggression of totalitarian Communism and to appreciate the true value of liberty".

Unity of purpose

A first step in the direction of the above recommendations may have been taken on September 8, 1960, when the United States Congress authorized the appointment of a permanent Citizens Commission for NATO. This body is directed to arrange for and to attend conferences with similar commissions to be set up in other NATO countries, to explore, "means by which greater cooperation and unity of purpose may be developed, to the end that democratic freedom may be promoted by economic and political means". Further steps may result from forthcoming visits to NATO governments by a delegation from the recent conference.

It is too early to know what actions, if any, will result from these tentative moves toward a united strategy for psychological warfare. In any event, the Kremlin is alerted. There probably is already under way a determined underground Soviet effort to prevent or delay the setting up of the proposed new NATO Commissions by other nations than the U.S. ALL the devices by which the Soviet sought to frustrate the formation of NATO, and by which it continues to seek ways to destroy its harmonious functioning, unquestionably would be resorted to, in the face of a serious undertaking by NATO and SEATO nations to consolidate forces for psycho-political warfare. For the Kremlin would recognize such a move as its first serious challenge on the front on which it pins hopes for easy world conquest.

.....

DE SERGEANT SPECIALIST ABC IN HET "ROAD"-BATALJON -
EEN PROMOTOR VOOR DE ABC-PARAATHEID VAN HET BATALJON

door: Kapitein Charles H. Bay - U.S. Army

Uittreksel

De schrijver stelt dat door de opname van een Sergeant Specialist ABC in de organisatie van het ROAD-bataljon voor het eerst op dit niveau beschikt wordt over een vakman op chemisch-, biologisch- en radiologisch gebied. Uiteraard blijft de bataljonsecommandant verantwoordelijk voor de inzetbaarheid van het bataljon bij inzet van eigen en vijandelijke abc-wapens.

Tot nu toe werden de abc-taken op dit niveau uitgevoerd door een officier of onderofficier met een abc-nevenfunctie. Dit had het nadeel dat het gebruik van de kennis en vaardigheid op abc-gebied ernstig werd beperkt door de eisen van de hoofdfunctie, terwijl het up-to-date blijven van het abc-personeel niet verzekerd was.

De Sergeant Specialist ABC werkt onder stafverantwoordelijkheid van de S3 en maakt deel uit van de S3-sectie.

Zijn voornaamste taak is het adviseren van de commandant en diens staf ten aanzien van hun verantwoordelijkheden op abc-gebied. De stafofficieren (S1 t/m S4) hebben op dit gebied dezelfde verantwoordelijkheden als aangegeven in onze voorschriften.

De Sergeant Specialist ABC wordt opgeleid aan de US-Army Chemical School te Fort Mc Callan, Alabama. Gedurende de 8-weekse cursus aldaar worden behalve abc-onderwerpen ook onderwerpen als stafdienst, inlichtingen, logistiek, opleiding en operatiën, organisatie, tactiek en verbindingen van de infanterie en tankbataljons en afdelingen artillerie behandeld. Daardoor heeft hij een goed begrip gekregen hoe zijn vakkennis het beste kan bijdragen tot de voorbereiding voor - en de uitvoering van de gevechtsoopdracht van zijn bataljon.

De Sergeant Specialist ABC zal een belangrijke rol spelen bij het opmaken en controleren van een programma voor een grondige abc-opleiding in zijn onderdeel.

Indien het door hogere staven voorgeschreven aantal lessen abc-oorlogvoering zijns inziens te gering is, zal hij voorstellen doen, om aan bepaalde onderwerpen meer aandacht te laten besteden. Ook zal hij zijn vindingrijkheid ten volle moeten uitbuiten om eenvoudige, realistische en tactisch verantwoorde abc-aspecten in alle opleidingsfasen te integreren. De individuele- en onderdeelgevoerdheid moet periodiek getest worden.

Voorts moest hij zorgen dat de Vaste Orders met betrekking tot de abc-oorlogvoering up to date en praktisch uitvoerbaar zijn.

Ook moet hij zijn volle aandacht besteden aan de organisatie van de abc-oorlogvoering te velde. Hiertoe moet hij van de abc-onderofficier bij de compagnieën (neventaak) en de abc-verkenningsploegen een hecht team maken, dat goed getraind en georganiseerd is.

Volgens de schrijver is het bij oefeningen en onderdeelstesten keer op keer gebleken dat de kwetsbaarheid voor vijandelijke abc-aanvallen in sterke mate bepaald wordt door een meer of minder goede rapportage. De tijd die nodig is voor de ontvangst en analyse van de beschikbare gegevens bepaalt de tijd die er over blijft om effectief te kunnen reageren.

Mede ook in verband hiermede dient hij voortdurend zorg te besteden aan het gebruik en het onderhoud van het abc-materiaal van het onderdeel.

Met toestemming van zijn commandant en binnen de vastgestelde limieten kan hij contact onderhouden met de abc-officier van de Brigade en zelfs van de Divisie. Zodoende kan hij bijvoorbeeld assistentie krijgen bij het lenen van abc-materiaal en kan hij op de hoogte blijven van nieuwe ontwikkelingen op abc-gebied.

Uiteraard zal het effect van het opnemen van een Sergeant Specialist ABC in

de organisatie van het ROAD-bataljon sterk afhangen van de invloed en opvattingen van de bataljonscommandant. De sergeant Specialist ABC moet goed geleid worden en moet niet met te veel andere taken belast worden.

Met een vijand die over een groot arsenaal chemische- en kernwapens beschikt en dikwijls gezegd heeft dat hij bereid is ze te gebruiken, zullen de eenheden waarschijnlijk nimmer gelegenheid krijgen geleidelijk te wennen aan de gevechtssomstandigheden. In elke toekomstige oorlog zal de inzet van een eenheid, die alle vaardigheden der moderne oorlogvoering niet beheerst, vermoedelijk tot een ramp leiden.

De indeling van een vakkundige Sergeant Specialist ABC, met verantwoordelijkheidsgevoel, betekent een belangrijke stap in de richting van een gevechtvaardig ROAD-bataljon.

.....

DIE FEINDBEURTEILUNG

door: F.M. von Sengen und Etterlin

uit: Wehrkunde, nr 8, 1964

Samenvatting

1. Het is de taak van de G2/S2 om voor de commandant een G2/S2 beoordeling van de toestand te maken, de G2/S2 moet deze beoordeling op elk moment kunnen geven. Vooral in het moderne gevecht met de snelle wijzigingen in de toestand is dit van het grootste belang.
2. De G2/S2 beoordeling van de toestand is gebaseerd op een logische systematiek. Men begint met de toestand vijand (Feindlagefeststellung). Iedere melding wordt geregistreerd en vastgelegd, de som daarvan geeft de "Feindlage".
3. Een belangrijke regel is, dat hetgene wat voor ons ongunstig is, voor de vijand dus gunstig is. Zo moet men aannemen, dat de vijand alle bekende eenheden, reserves enz. kan inzetten, voorzover niet zeker bekend is dat dit niet kan. Er wordt van uitgegaan dat de vijand alle voor hem gunstige terrein- en weersfactoren zal uitbuiten en de nadelen zal overwinnen. Tijdfactoren gaan uit van voor de vijand meest gunstige berekeningen.
4. De beoordeling van de toestand omvat:
 - a. de algemene beoordeling van de vijandelijke sterkte (zie pt 5);
 - b. het vaststellen van de toestand en beoordeling door de vijand (zie pt 6);
 - c. het beoordelen van verschillende vijandelijke mogelijkheden (zie pt 7);
 - d. het vaststellen van de meest waarschijnlijke mogelijkheid (zie pt 8).
5. Bij de algemene beoordeling van de vijandelijke sterkte neemt men slechts die eenheden in beschouwing, die tegen de eigen eenheid kunnen worden ingezet. Ook de invloed van terrein en weer, alsmede de tijd-ruimte factoren worden hierbij verdisconteerd.
6. Bij het vaststellen van de toestand en beoordeling door de vijand moet de G2/S2 zich in de plaats van de vijandelijke commandant en diens G3/S3 kunnen denken. Hij moet zich afvragen: hoe ziet de vijand ons? Wij moeten ervan uitgaan dat de vijand alles van ons weet, slechts indien wij kunnen vaststellen dat de vijand bepaalde zaken niet gezien of gehoord kan hebben, kan bepaald worden dat de vijand niet alles weet. Verder nemen wij aan, dat de vijand on-

ze voornemens juist beoordeelt, tenzij anders blijkt. Komt de G2/S2 tot de conclusie, dat de vijand onze toestand foutief beoordeelt, dan neemt hij dit in zijn beoordeling op.

7. Bij het beoordelen van verschillende vijandelijke mogelijkheden worden de mogelijkheden, die volgens de toestand vijand onwaarschijnlijk zijn niet opgenomen. Zo komt b.v. een terugtocht niet ter sprake als de vijand versterkingen aanvoert. De mogelijkheden worden tegen elkaar afgewogen met hun factoren voor en tegen. Er bestaat verschil van opvatting tussen de Brits-Duitse opvatting en de Frans-Amerikaanse. Hierna volgt een uiteenzetting over "intentions" en "capabilities" (zie ook: MID-Tijdschrift, 2e jaargang, nummer 1). De mogelijkheden worden bepaald door:
- sterkte;
 - terrein en weer;
 - tijd;
 - de, meestal onbekende, opdracht van de commandant van de vijand;
 - de persoonlijkheid van de commandant van de vijand.
- De vijandelijke opdracht staat meestal vermeld in paragraaf 1A van het bevel van de hogere commandant. De G2/S2 dient de vijandelijke "Gevechtshandleiding" goed te kennen.

8. Bij het vaststellen van de meest waarschijnlijke mogelijkheid stelt men het waarschijnlijke besluit van de vijandelijke commandant vast en gaat vervolgens na hoe hiervan de uitvoering zal zijn. Is b.v. vastgesteld dat de vijand de vertraging zal voortzetten dan kan de vijand dat doen als een in tijd begrensde verdediging of in een beweeglijk verdragend gevecht. Komt de G2/S2 tot de conclusie dat een tijdelijk verdediging wordt gevoerd dan moet nog worden afgewacht of de vijand in een weerstandsgebied zal verdedigen of een grendelstelling zal bezetten. De Duitse G2/S2 dient dus het vermoedelijke vijandelijke voornemen te bepalen. Is dit niet mogelijk en kan hij dit niet, dan moeten verdere verzamelopdrachten de leemten aanvullen en een beantwoording van aanwijzingen geven. Hij moet weten dat een naar voren schuiven van vijandelijke at wapens niet op verdediging hoeft te duiden, want ook bij de aanval zal de vijand dit doen. Gedegen kennis van de vijand is nodig om de juiste aanwijzingen vast te stellen.
- Bij een presentatie aan de commandant zal de G2/S2 de terzijde gestelde mogelijkheden wel noemen. De commandant kan dan een eigen mening vormen die kan afwijken van die van de G2/S2.

Noot Redactie:

Hier wordt de Duitse visie weergegeven die in vele opzichten gelijk is aan onze opvattingen, doch op het kernpunt "mogelijkheden" afwijkt. Een Stanag "G2-Beoordeling van de Toestand" is thans in bewerking. Als deze gereed is kan aan dit verschil in opvatting een einde komen. Zodra deze Stanag van kracht wordt zal in het MID-Tijdschrift hierop worden teruggekomen.

.....

UIT TIJDSCHRIFTEN

1. WEHRKUNDE
nr 10, 1962
- Die Spitzengliederung der Sowjetstreitkräfte

nr 4 en nr 10, 1963

- Sowjetische Offiziersausbildung (met bronvermelding)

nr 10, 1963

- Die Zusammenarbeit Heer-Luftgruppe
Een goed overzicht over organisatie en werkwijze van de luchtsteun.

nr 3, 1964

- Das strategische Gleichgewicht zwischen Ost und West in Sowjetischer Sicht
- Die Streitkräfte der Tschechoslowakai
- Die Streitkräfte Bulgariens
- Die Streitkräfte Jugoslawiens

nr 8, 1964

- Die Feindbeurteilung
- Gefahren der Wirtschaftsspionage und Sabotage in der Bundesrepublik

2. TRUPPENPRAXIS

Heft 8-1964

- ABC-einlagen in der Voll- und Unterführerausbildung
Een zeer goed artikel voor de ABC-opleiding, waarin op overzichtelijke wijze de te nemen maatregelen bij vijandelijke ABC-inzet behandeld worden.

Heft 10-1964

- Gefechtsaufklärung durch Radar

3. ARMY

aug, 1964

- A new book at Psywar

4. MIL REVIEW

aug, 1964

- Secret - Intelligence Services
Een artikel dat U moet lezen!
- Security and the right to know

5. WEHR UND WIRTSCHAFT

nr 7, 1964

- Sowjetische Stärke = Westliche Schwäche
Hierin wordt gewaarschuwd tegen de z.g. ontspanningspolitiek en wordt aangetoond welke winst Rusland daar reeds uit heeft gehaald.

6. ORDNANCE

juli/aug, 1964

- Soviet Fire Support

De gegevens zijn nog gebaseerd op de oude organisatie van 1960, hieruit volgt de conclusie: de mechdivart (-lua) kan in een salvo verschieten:

tot 2.000 m - 12,5 ton (gebaseerd op 82 mm mr)

tot 6.500 m - 11,5 ton

tot 10.000 m - 1,- ton

tot 16.000 m - 700 pond (gebaseerd op 100 mm kn)

Sproeien met een vliegtuig: snelheid 800/1.000 km/uur, 600 kg C stof, vlieghoogte: 60 m, besmetting bij geringe wind 60 x 600 m, gas in 6 sec op de grond.

7. NATO 15 NATIONS

juni/juli, 1963

- Total War Potential

jan, 1964

- Problems of Security within NATO

febr/mrt, 1964

- Balance of Potential power

8. TRUPPENDIENST

Heft 5-1964

- Die Aufklärende Artillerie

.....